

GENEVA LEE

ROYAL

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

Polibek

KNIHA PÁTÁ

Polibek

Copyright © 2015 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2024

Cover © Punch Design, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5366-6 (pdf)

GENEVA LEE

Polibek

**KRÁLOVSKÁ SÁGA
PLNÁ SEXU**

KNIHA PÁTÁ

přeložila Martina Balzano

*Pro holky,
které nikdy neztrácejí naději...*

Konečně se to stalo. Po týdnech neúnavného hledání jsem ho našla. Zvenčí nevypadala budova nic moc, ale uvnitř jsem objevila víc než čtyři stěny a pár oken. Studio bylo vzdušné a navzdory chladu, který se na přelomu podzimu a zimy plížil Londýnem, sem proudilo teplé světlo, které zdůrazňovalo velkorysý prostor. Našla jsem svůj vlastní malý koutek Londýna, zastrčený v Chelsea. Právě tady jsem udělala ve svém životě další krok.

Samozřejmě, že všechno, od stěn až po police, které je lemovaly, potřebovalo čerstvý nátěr bílé barvy. Možná slonovinové. Taky jsem musela sehnat dost nábytku, protože tu vůbec žádný nebyl. Ale nic z toho mě netrápilo. Mělo to potenciál – a správnou cenovku.

„Tak co myslíte?“ zeptal se Julian, můj nadlidsky trpělivý realitní makléř. Tenhle chlapík, který normálně prodával obchodní prostory mnohamiliardovým korporacím, se mnou měl dost práce. Ale byl to světec, ukázal mi polovinu dostupných komerčních nemovitostí v centru Londýna a jeho odhodlání se vyplatilo.

„Je to perfektní,“ vyhrkla jsem a v duchu už jsem si představovala, kde by mohly být stoly a věšáky s oblečením.

„Majitel požaduje smlouvu na dvanáct měsíců.“ Julian na mě začal chrlít podrobnosti, ale mně to bylo jedno. Tady začínala další fáze mého života. Můj neopeřený nápad se rychle měnil v plnohodnotný byznys: Bless. Za pár měsíců bude tenhle prostor plný psacích stolů a šatů. Připadalo mi to jako neuvěřitelný sen.

Z představ mě vytrhl příchozí hovor a známé vyzvánění mi připomnělo, že už mám víc, než o čem spousta žen jen sní. Hrabala jsem se v kabelce a omluvně jsem se na Juliana usmála, ale on jen mával rukou, protože byl na takhle vyrušení za celý týden zvyklý.

„Ahoj, krásko.“ Ze Smithova chraplavého hlasu mi naskočila husí kůže. Jestli mě nějaký muž dokázal přivést k orgasmu jen slovy, byl to on. Díkybohu, že jsem mu to nikdy neřekla, jinak by mi volal každou hodinu.

Bohatě mi stačilo, že jsem měla z jeho hlasu promočené kalhotky. Na druhou stranu to mohl být důsledek týdne bez fyzického kontaktu. Když mě vyhodil jako svou osobní asistentku, nejdřív jsme se neodvážili vídat víc než třikrát týdně. Dnes ráno to bylo sedm dní, kdy jsme se úspěšně vydrželi neosahávat. Soudě podle reakce mého těla, nastal čas tento rekord ukončit.

„Našla jsem to,“ zašeptala jsem do telefonu. Víc jsem říkat nemusela. Přestože jsme se od sebe posledních pár týdnů drželi dál, nepochybovala jsem, že mě sledoval. Přesto jsem mu nemohla říct víc. Neměla jsem důvod si myslet, že napíchl můj soukromý telefon. Ale taky jsem neměla důvod si myslet, že to neudělal. „Bless má domov.“

„Měli bychom to oslavit.“ Jeho sugestivní tón byl dokonale výmluvný a já jsem zkřížila nohy, abych utišila napětí, která sílilo mezi mými stehny.

„Vážně?“ Jako obvykle se mnou mluvil v holých větách. Co se týče Smithe Price, radši jsem ho nechala plánovat za nás oba, protože jeho plány obvykle vyústily v hodiny trýznivého, nádherného, divokého sexu. V tuhle chvíli jsem měla milion starostí, ale rozkoš mezi ně nepatřila. Alespoň ne dnes večer.

„Někde v soukromí – jen my dva. Pošlu ti adresu.“

„Ano, pane,“ vydechla jsem a bylo mi úplně fuk, jestli mě Julian slyšel. Moje slova byla příslibem toho, co přinese dnešní noc, stejně jako Smithovo pozvání.

Linka ztichla a já se probrala zpátky do reality. Otočila jsem se. Julian si něco četl na telefonu a já na jeho tváři zachytila vědoucí úsměv.

„Ať je ten váš záhadný muž kdokoli, chci se s ním setkat.“ Zasunul telefon zpátky do náprsní kapsy.

Zvedla jsem obočí a zavrtěla hlavou. „Proč? Abyste mi ho mohl ukrást?“

„Možná bychom se mohli podělit,“ navrhl škádlivě.

„O tuhle hračku se v žádném případě nedělím.“ Vyznělo to defenzivněji, než jsem měla v úmyslu, ale nikdo se nemohl divit. Smith byl můj a vzhledem k naší překérní situaci jsem byla ještě víc majetnická.

Julian mávl rukou s dokonalou manikúrou. „Hlavně jestli to on cítí stejně.“

O tom jsem nepochybovala.

Julian změnil téma: „Pojďme se vrátit do kanceláře a pusťme se do papírování.“

Nemusel mě přemlouvat.

Z adresy, kterou mi Smith poslal, jsem nepoznala, co mám očekávat. Ale když jsem dorazila do útulné, klidné ulice v Holland Parku, byla jsem trochu překvapená. Čekala jsem hotel, ne něco tak rezidenčního. Rychlý pohled na můj telefon potvrdil, že jsem na správném místě. Popadla jsem ze sedadla spolujezdce tašku, vyklouzla z mercedesu, a i přesto, že jsem byla v klidné čtvrti, jsem auto dvakrát zamkla. Tohle auto, příliš velkorysý dárek od mého přítele, se v posledních několika týdnech stalo mým druhým domovem. Milovala jsem ho skoro tak moc jako muže, který mi ho daroval.

Zůstala jsem stát jako přikovaná, přemožená zvláštním pocitem vyvolaným myšlenkou, že ho miluju. Přestože jsme spolu byli teprve chvíli, měli jsme za sebou dost hrbolů a já si nemohla být jistá, jestli by láska nebyla obrovskou překážkou.

Ani jeden z nás to neřekl. Něco jsme naznačili a nejspíš v tom hrála roli moje umíněnost, ale nehodlala jsem být první, kdo to slovo na L řekne jako první. Možná jsem se prostě bála. Smith byl pro mě v mnoha ohledech pořád záhadou. Navíc ten poslední muž, o kterém jsem si myslela, že ho miluju, mi dokázal, že na chlapy nemám nejlepší odhad.

Ale Smith Price nebyl jen tak nějaký chlap. Byl víc – sálalo z něj něco živočišného a dominantního. Bral mi dech a vždycky sám rozhodoval o tom, kdy se budu moct znovu nadechnout.

Seber se! Hodila jsem si kabelku přes rameno a setřásla obavy, které jsem se rozhodla připsat nervozitě. Od našeho posledního setkání uplynuly skoro dva týdny. Dost dlouho na to, aby o sobě začala pochybovat každá žena, ale já taková nebyla. Už ne.

Když jsem stoupala po schodech k domu, svírala jsem zábradlí trochu moc pevně. Na nahém klíně jsem ucítila závan večerního vzduchu, který mi připomněl, proč tu jsem. Kalhotky jsem si sundala už v autě a strčila je do kabelky. Smith mě tak měl nejradši. Cítila jsem se odhalená a silná zároveň. Sice to mezi námi bylo napjaté, ale měla jsem přesně to, co on chtěl.

Než jsem se dostala k vrchnímu schodu, dveře se otevřely a odhalily přesně to, co jsem chtěla já. Při pohledu na Smithe v jeho tmavě šedém třídičném obleku se mi trochu podlomila kolena. Bylo nevysvětlitelné, že na mě takhle působil už jen pohled na lidskou bytost. Bylo by štěstí, kdybych se dostala dovnitř ještě předtím, než před ním padnu na kolena.

Smith mě přivítal s neutrálním výrazem v krásné tváři, ale všimla jsem si pobaveného záblesku v jeho zelených očích a mírného šklubnutí rtů, které dokazovalo, že potlačuje úsměv. Zamilovala jsem se do toho namyšleného úšklebku stejně hluboce, jako jsem se zamilovala do něj. Naše setkání bylo mou zkárou. Teď, když jsem věděla, že se za jeho vypočítavým pohledem skrývá úsměv, okamžitě jsem zvlhla.

„Ahoj, krásko.“ Vzal mi tašku a hodil ji na zem. Nečekal na můj pozdrav, rovnou mě čapnul a nesl mě přes vstupní halu. Ovinula jsem mu paže kolem krku, zvala jsem jeho rty k mým. Ale on se uměl ovládat líp než já. Přitiskl mi ústa na čelo a položil mě na koženou pohovku.

„Líbí?“ zeptal se.

Byla jsem tak oslněná jeho přítomností, že jsem zamrkala a musela se nutit, abych se rozhlédla po útulném pokoji. Na stěnách visely obrazy, které jednoznačně spadaly do kategorie „nevyčísitelná cena“, a v bohatě zdobeném krbu praskal oheň. Interiér se mnohem víc podobal jeho advokátní kanceláři než vlastnímu domu a já s tázavým pohledem odpověděla: „Ano.“

„Jedna z mých investic,“ vysvětlil, zatímco si rozepínal sako. Nesundal si ho, což mě potěšilo. Měla jsem s ním na dnešní večer plány, které zahrnovaly i ten oblek.

Byla jsem tak pohroužená do svých vlastních představ, že mi chvíli trvalo zaregistrovat, že na mě mluví. „Promiň, co jsi říkal?“

Smith naklonil hlavu na stranu a vzdychl, přešel si dlaní po hlavě a rozcuchal si tmavě blond vlasy. „Vidím, že budeš potřebovat trochu slasti, než začneme probírat byznys.“

„Ano, pane.“

Moje jednoduchá odpověď v jeho očích zažehla oheň. Vzplanul tak, že jsem se kousla do rtu, abych nezasténala. Touhle přezdívkou jsem ho začala oslovovat z čirého podráždění. Zůstala mu, když jsem zjistila, jak dominantní je za zavřenými dveřmi – a jak moc jsem ho chtěla potěšit.

Smith se sklonil, položil dlaně na opěradlo pohovky a zavrtěl hlavou. „Hrajeme podle mých pravidel. Mám ti to připomenout?“

To znělo jako hrozba a slib zároveň. Bylo o něm známo, že mi hravě naplácá, když ho škádlím nebo si hraju na stydlivku, ale ještě jsem neokusila plnou sílu toho, čeho je schopený. To pomyšlení mě

předtím sice děsilo, ale jak ubíhaly dny bez jeho rukou na mém těle, zjistila jsem, že zoufale toužím po jeho doteku.

„Tak moc to chceš, vid?“ zeptal se. Využil tak svého podivného talentu, aby přesně uhádl, na co myslím. „Neprovokuj mě, Belle, nebo tě nechám čekat na trest ještě déle, než tě nechám čekat na orgasmus.“

Znovu jsem se na něj zamračila, protože jsem nechtěla ukázat, že mě jeho varování zklamalo. Místo toho jsem se zvedla a šikovně přehodila nohu přes nohu tak, aby pod sukní zahlédl to, co jsem neměla na sobě. „Takže jsi tenhle dům koupil?“

„Před několika lety.“ Nedal najevo, že by si všiml nepřítomnosti mého spodního prádla. Zklamalo mě to. „Chtěl jsem ho prodat.“

„Nedostal ses k tomu?“ zeptala jsem se suše. Jen Smith byl schopný tak dlouho bez hnutí sedět na prvotřídním kusu londýnské nemovitosti. Další příznak jeho šílené sebekontroly. Jeho bankovní účet mu to umožnil, zatímco my ostatní jsme se museli spokojit se spolubydlením.

„Mám jiný nápad.“ Ale dál to nerozváděl. Oči mu ochladly, když se jeho myšlenky začaly rozbíhat jiným směrem.

Zhluboka jsem se nadechla a čekala, až se ke mně vrátí. Když to neudělal, zkusila jsem to sama. „Chyběl jsi mi.“

Bylo to prosté prohlášení, ale můj hlas zbarvily emoce. Okamžitě jsem si přála, abych to mohla vzít zpátky. Když mi vysvětlil nejistou povahu naší situace, slíbila jsem mu, že budu silná. Melancholické pocity neměly v naší dohodě místo. Většinou jsem byla moc zaujatá svou aktuální podnikatelskou realitou a soustředila se na byznys, než abych se starala o náš vztah. Aspoň přes den. Večer v prázdné posteli to bylo těžší. Teď, když byl přede mnou, bolest, která vyplňovala moje bezesné noci, rychle spolkla moje předsevzetí.

Ale místo aby mě pokáral, posadil se vedle mě a přitáhl si mě na klín. „Krásko.“

Jeho oslovení utišilo touhu, která se najednou prohnala mým tělem. I když mě neuklidnilo úplně.

„Celé odpoledne jsem plánoval, co s tebou udělám,“ zamumlal, když mi ukazováčkem zvedl bradu, abych se mu podívala do očí.

„A?“ pobídla jsem ho s nadějí v hlase.

Mrkl na mě a zvlínil rty. „Myslím, že se ti to bude líbit. Ale říkal jsem si, že bychom si mohli chvíli popovídat. Bylo mi řečeno, že normální pár probere, jaký měli den, než se svléknou.“

Pár. Připadalo mi to jako příliš náhodný název pro pouto, které jsme on a já už vytvořili. A normální? Tohle nás rozhodně nevystihovalo. Přesto byl ten koncept do jisté míry přitažlivý.

„Normální pár se nemusí scházet tajně,“ připomněla jsem mu. Tolik k tomu, že jsem se mu pokoušela vyhovět.

„Normální páry,“ odpověděl napjatě, „nemají za šéfy vrahy.“

To byl fakt. Naše odloučení nebylo dobrovolné a já si přála, abych na to mohla zapomenout. Smithovy vazby na jeho zaměstnavatele zdaleka nebyly standardní. Byl chycený v zamotané síti zrady, které jsem se sama vyhnula jen těsně. Díky němu nic nenasvědčovalo tomu, že bych Hammonda, muže tahajícího za nitky, které svazovaly Smithe s minulostí, ještě zajímala. To by se ale změnilo, kdyby věděl, že to mezi Smithem a mnou neskončilo.

„Povídej mi o Bless,“ přikázal mi, očividně chtěl změnit téma.

Chtěla jsem mu toho tolik říct, i když se toho ve skutečnosti stalo tak málo. „Našla jsem studio v Chelsea, nájem se mi vejde do rozpočtu.“

„Slovo ‚rozpočet‘ bys ani neměla mít ve svém slovníku,“ řekl a stáhl obočí, ale skočila jsem mu do řeči dřív, než mě stihl přinutit, abych od něj přijala další peníze.

„Rozjíždím firmu. Je samozřejmé, že musím brát v úvahu i finanční stránku, a kromě toho jsem přesně takové místo hledala. Kdybych to nezvládala, řekla bych ti to,“ zalhala jsem. Neměla jsem

v úmyslu vzít od něj ještě víc peněz, pokud by to nebylo nezbytně nutné.

„Co je moje, je i tvoje.“

„Vážně?“ zeptala jsem se škádlivě a pohrávala si s přezkou na jeho opasku. Bylo mi stále jasnější, že se oba potřebujeme uvolnit, a měla jsem docela jasnou představu o tom, jak bychom to mohli udělat.

Za tuhle odpověď jsem si vysloužila první upřímný úsměv. „Takže končíme s tlacháním?“

„Mohli bychom si popovídat o počasí, ale upřímně, nejsi jediný, kdo má na dnešek plány.“

„Myslíš, že mě překonáš, krásko?“ Přejel mi prstem po spodním rtu a já instinktivně pootevřela ústa.

Překonat ho by bylo nemožné, zvláště vzhledem k tomu, jak moc jsem toužila, aby mě ovládal. Stiskla jsem stehna pevně k sobě, bála jsem se, že by mu na vlněných kalhotách zůstal mokrá flíček. „To by mě ani ve snu nenapadlo.“

„Hodná holka.“ Cítila jsem jeho prsty těsně nad mou sukní. Stáhl ji dolů, svlékl mi ji a odhodil ji. „Chtěl jsem navrhnout, abychom si dali něco k jídlu, ale teď chci k večeři jen jedinou věc.“

Tolik k ochraně jeho oblekových kalhot. Kousla jsem se do spodního rtu a roztáhla nohy.

„Nejdřív chci vidět celé menu,“ zašeptal mi do ucha, když mi pomalu rozepínal blůzu s pozorností k detailům, která mě dohnala k šilenství. Konečky jeho prstů pomaličku hladily každý nově odhalený kousek kůže. Pak jimi přejel přes krajkové košíčky mé podprsenky, než ji rozepnul. Spadla ze mě a Smith mě jedním plynulým pohybem zvedl do náruče a vstal. „Myslím, že ti horní patro bude připadat ještě zajímavější.“

Když jsme stoupali po schodech, jemně mě kousal do krku. Drazili jsme do ložnice a mně se zatajil dech. Smith mě položil na postel, o krok ustoupil a s pohledem upřeným na svou výhru se začal svlékat.

I s tím si dal načas. Byl ten typ muže, který by dokázal ženu přitlačit ke zdi, odsunout její kalhotky stranou a úplně oblečenou ji ošukat. Ale když vzal ženu do postele – když *mě* vzal do postele – nahradil tuto naléhavost rozvahou, která mi rozechvívala celé tělo.

Stáhl si sako a složené na půl ho odložil na židli v rohu. Totéž udělal s kravatou, pak i s košilí. Každému kousku oděvu věnoval maximální péči. Byl to nejpomalejší – a nejvíc sexy – striptýz na světě. Protože Smith takhle nezacházel jen se svými drahými obleky. Stejnou pozornost věnoval i každému centimetru mého těla.

Když jeho trenky spadly na podlahu a já poprvé uviděla to, co bylo na mém menu, bože, tak moc jsem chtěla ochutnat. Vyškrábala jsem se na všechny čtyři a s rozevřenými rty jsem přelezla k nohám postele. Smith se plížil ke mně, křivky a hřebeny jeho svalnatého těla v měsíčním světle vypadaly, jako by měly svatozář. Zastavil se kousek ode mě, nabídl mi bližší pohled na to, co jsem chtěla, ale nedovolil mi na to sáhnout.

„Popros.“

Prosilo ho celé moje tělo, ale on měl na mysli něco jiného. Smithův autoritativní přístup mě zpočátku trochu děsil. Teď mi připadal osvobozující a po tom týdnu, který jsem měla za sebou, jsem si nepřála nic jiného než se úplně ztratit v jeho nadvládě. „Prosím, pane.“

„Otoč se,“ nařídil mi a přistoupil ke mně.

Otočila jsem se na záda a instinktivně zaklonila hlavu přes okraj postele, aby mohl přiblížit špičku svého ptáka k mým rtům.

„Dělala sis to?“

Snažila jsem se zavrtět hlavou, ale byla jsem kompletně soustředěná na obemknutí jeho svůdného orgánu mými rty.

„Ale chtěla jsi,“ hádal. Když jsem spolkla jeho délku, znehybněl a zasténal. „Vím, jak moc je tvoje kundička hladová. Je skoro stejně nenasytná jako ta tvá chamtivá pusinka. Muselo být těžké si to odepřít, krásko. Teď se můžeš hladit.“

Natáhla jsem se, uchopila jeho kořen, abych neztratila rovnováhu, a volnou ruku jsem ochotně zasunula mezi záhyby svého klína. Nic mě nenažhavilo víc než být před ním takhle odhalená, snad kromě toho, když mě svýma majetnickýma očima pozoroval doširoka rozevřenou s jeho ptákem v puse. Když jsem špičkou prstu nahmatala svůj naběhlý klitoris, celá jsem se zachvěla. Obkroužila jsem ho a zvedala boky vstříc vítanému tlaku. Popravdě řečeno, když jsem nebyla se Smithem, nepotřebovala jsem si to dělat sama. Věděla jsem, že bych nedokázala uspokojit vlastní touhu. To uměl jen on.

„Šukej mě, krásko. Ta tvoje pusa je tak příjemná,“ zachraptěl Smith a pozoroval mě očima s těžkými víčky.

Bože, milovala jsem, když jsem se před ním mohla takhle ukazovat. Nikdy jindy jsem si nepřipadala tak plná energie – a tak neodolatelná – než když na mě upíral oči. Žila jsem pro tyhle chvíle.

Odtáhl se ode mě a sklonil se, jeho obličej byl jen pár centimetrů od mého. Jeho paže se svezla dolů, uchopil mě za zápěstí a přitáhl si ke rtům moje prsty kluzké mým vzrušením. „Musím to ochutnat.“

Smith každý prst ležérně nasál a změnil pulzování v mém klíně v ostré, neodbytné bodání touhy. Nohy se mi rozevřely na posteli, začala jsem se kroutit a musela se ovládat, abych ho na sebe nestáhla. Pustil moji ruku a s mým prostředníčkem v puse mě chytil pod rameny. Konečně mě pustil, otočil mě na břicho a klekl si na postel. Když jsem ho ucítila za sebou, neodvážila jsem se ani pohnout. Věděla jsem, že jsem ho nesměla přerušovat, když přebíral otežce. Pevně mě chytil za boky oběma rukama a položil moje roztažená stehna přes svůj klín. Tiskla jsem tvář k matraci a oběma rukama svírala povlečení.

„Tohle mi chybělo.“ Pohládl mě dlaní po zadku a sjel dolů přes chvějící se místočko mezi mýma nohama. Jeho dotyk mi poslal do těla záchvěv elektrické energie, která proudila přímo do mého citlivého místa. „Cítím, jak moc chceš dostat výprask. Chyběla ti moje dlaň na tvém zadku?“

„Ano, pane,“ zasténala jsem do látky. Chyběla. Tohle mi chybělo tak moc, že jsem se cítila skoro hříšně. První plácnutí lehce dopadlo na moji pravou pěstku a já se zakousla do přikrývky, protože jsem se bála, že se z toho udělám. Na mé jemné pokožce se rozlilo teplo a Smith ji láskyplně pohladil.

„Ještě?“ pobídl mě.

Přikývla jsem se zaťatými zuby.

„Popros mě o to, co chceš.“

Ústa se mi otevřela a prosba mi bezohledně vypadla ze rtů. „Prosím, naplácej mi.“

„S radostí.“

Další úder byl tvrdší a tak silně mě vzrušil, že se moje nohy snažily sevřít Smithe v pase. Potřebovala jsem se o něj jen trochu otřít. Ale Smith byl příliš zručný, aby to dovolil. Místo toho jsem vydržela řadu plácnutí, od hravých až po trestající. Když konečně přestal, štípal mě z jeho erotického útoku celý zadek. Moje mysl byla prázdná, schopná zpracovat jen žhavý, pulzující pocit, který se mi rozléval po zadku. Smith mnou beze slova škulil o pár centimetrů dozadu a zasouval svého ptáka, jeden lahodný kousek po druhém, do mého pulzujícího vchodu. Pořád mě oběma rukama svíral v pase a nedovolil mi ani sebemenší pohyb, zatímco si moje tělo zvykalo na jeho šířku.

„Jsi tak mokrá a tak úzká. Jsi připravená se pro mě udělat?“

Vysoukala jsem ze sebe přidušený souhlas. Ach bože, ano. Ano. Ano. Ano. Bylo to jediné slovo, které mělo nějaký význam, a já jsem ho vykřikla, když do mě vrazil a osvobodil vyvrcholení, které si vybudoval v mém klíně. Neúnavně do mě bušil, takže se mě při každém prudkém úderu zmocnila další vlna rozkoše. Drápala jsem do prostěradla a snažila se ten pocit udržet. Přála jsem si, aby nikdy neskončil. Přála jsem si, aby mě Smith nikdy nepustil. Ale když pulzování ustalo, stáhl se, opatrně mě otočil na záda a zasunul se do mě.

„Podívej se na mě,“ přikázal mi drsným hlasem. „Chci, abys viděla, co mi děláš, Belle.“

Přinutila jsem se otevřít oči, s těžkými víčky jsem ho pozorovala a on pomalu přirážel. Palcem nahmatl můj klitoris a já sledovala, jak ve mně mizí délka jeho erekce.

V životě jsem neviděla nic žhavějšího než tohle. Smith se tyčil mezi mýma roztaženýma nohama, kořen jeho penisu čněl mezi růžovými záhyby mého klína.

Svaly se mi napjaly, cítila jsem další nezastavitelný nápor.

„Do prdele, krásko!“ zavrčel, když jsem ve své sametové komůrce ucítila první nezaměnitelný výtrysk.

Propadla jsem se s ním, ovinula jsem mu nohy kolem pasu a pobízela ho, aby mi to dělal rychleji, zatímco jsme zároveň stoupali k vrcholu. Když se přestal hýbat, vzal mě do náruče a pevně přitiskl rty na moje. Jak se polibek prohluboval, naše končetiny se propletly. Tohle bylo místo, kam jsem patřila. Tohle byl muž, ke kterému jsem patřila. Když jsme se od sebe odtáhli, zhroutili jsme se na postel, naše nohy i ruce pořád propletené. Položil mi ruku na tvář a přitáhl si mě zpátky ke svým rtům a k příslibu, že přijde mnohem víc.

Přestože bylo druhý den odpoledne v CoCo's narváno, cítila jsem se uvolněnější než kdy jindy. Bylo úžasné, co s holkou udělala noc orgasmické blaženosti. V rohu jsem zahlédla Lolu, mávala na mě a usmívala se od ucha k uchu. Když se u stolu objevil číšník, abychom si objednaly, její úsměv zmizel. Vytáhlý chlápek vypadal moc potěšeně, že má ve své sekci dvě ženy. Sklonil se ke stolu, ale než stačil něco říct, Lola ho předběhla.

„Bourbon. West, prosím,“ nařídila mu, ani se na něj nepodívala a přestala mu věnovat pozornost. Když zmizel u baru, střelila po mně našťvaným pohledem. „Sotva jsem si sedla, začal tu pobíhat jako štěně.“

„Fakt je to tak zlé?“ zasmála jsem se a zavěsila svou kabelku na opěradlo židle.

„Ještě horší. Jestli si myslí, že dostane víc než zaplacený účet, bude muset změnit taktiku.“ Lola dobromyslně pokrčila rameny, poklepala na telefon a přepnula se do obchodního režimu. „A teď mi pověz, jak jsi na tom s publicitou.“

Jedním z důvodů, proč jsem kvůli téhle záležitosti oslovila Lolu, byla její schopnost pustit se do práce. Dnešek očividně neměl být výjimkou. Potíž byla v tom, že jsem vlastně nevěděla, kde začít. Rozložila jsem si na klín ubrousek, abych získala čas. Snažila jsem se přemýšlet. „Upřímně, právě jsem si pronajala obchodní prostor. Zatím mi nepřišly návrhy loga a ještě jsme nezačali nakupovat inventář.“

Nemluvě o tom, že většina mých nápadů byla v této fázi jen čmáranicemi v zápisníku.

„Sepsala sis obchodní plán?“ zeptala se a rychle si naťukala poznámku do mobilu.

„Ehm, ne tak docela. Nic oficiálního. Mám spoustu poznámek.“ Smith mě do toho taky strkal, ale zároveň mě od toho víc než rád rozptyloval.

„Tak to je tvůj druhý úkol. Než se do toho pustíš, potřebuju jednostránkové shrnutí, které představí nápad a vysvětlí úroveň předplatného a předpokládané ceny.“

Povytáhla jsem na ni obočí. „Myslela jsem, že mi s tím poradíš ty sama.“

Lola naklonila hlavu na stranu. Takhle zamyšlená se podobala své sestře Claře ještě víc než obvykle. „Ohledně toho...“

Když se odmlčela, připravila jsem se na špatné zprávy. Kdyby teď vycouvala, byla bych v háji. Sotva jsem se stihla každý den osprchovat. Neměla jsem čas hledat někoho nového na PR, kdo by byl ochotný strategizovat takhle brzy po zahájení hry.

„Chci se přidat,“ překvapila mě. „Tohle je můj poslední rok na univerzitě. Příští semestr budu potřebovat práci. Znáš někoho, kdo by mě mohl vzít?“

Podtext její otázky se nedal ignorovat. „Vážně pro mě chceš pracovat?“

Reakce na můj nečekaný vpád do světa podnikání byly zatím smíšené. Většina mých přátel byla nadšená, ale moc je to nezajímalo. Moje matka málem dostala infarkt. A Smith? Pořád jsem si nebyla jistá. Postaral se o výdaje, ale taky hledal způsob, jak mě dostat z Hammondova dohledu. Financování mé firmy mohla být z jeho strany prostě vypočítavost.

„Ledaže bys mě nechtěla.“ Lola se napila vody a její výraz byl naprosto nečitelný.

„Ne!“ zaprotestovala jsem moc nahlas a přihrčila se, když se ke mně otočilo několik hostů. Ztišila jsem hlas a naklonila se přes stůl. „Rozhodně tě chci! Podle mě sama zvládnou tu obchodní stránku, ale nejsem odborník na PR. Já jen... nemůžu ti platit. *Zatím.*“

Nebo možná nikdy. Hned jsem tu myšlenku potlačila. Bylo moc brzo na to, abych to vzdala.

„Myslela jsem si to.“ Její odpověď zněla nonšalantně. Zastrčila si za ucho pramen tmavých vlasů. „Hele, já ve skutečnosti nepotřebuju peníze. Potřebuju něco, co by mě nadchlo. Můj otec mi funí za krk, abych s ním spolupracovala na nějakém novém start-upu, ale to z mnoha důvodů nechci. Takže, protože se nemusím starat o peníze, chci si vybudovat něco vlastního. Mohla bych ti dokonce přispět.“

„Finance nejsou problém,“ uklidňovala jsem ji.

„Tak se do toho dáme,“ navrhla, když se vedle nás objevil číšník s bourbony.

„Máme obchodní jméno a studio, jsme připravené začít?“

Pousmála se a přejela prstem po okraji skleničky. „Máme nápad. Pojdme ho začít prodávat. Do konce týdne chci kontaktovat luxusní časopisy a požádat je o vydání článku o tobě a tvé firmě. Obsah se vytváří několik měsíců předem. Ale my chceme vydělávat hned, ne až měsíce po otevření.“

Dalo se to do pohybu dost rychle. Před týdnem jsem dostala nápad, teď jsem měla partnerku, obchodní prostor a víc věcí na práci, než jsem si kdy uměla představit. Bylo to víc než vzrušující, ale pod počátečním vzrušením se skrývalo docela dost úzkosti. „Je v pohodě mít strach, že jo?“

„Ano. Jestli tě tvůj život trochu neděsí, nejspíš nežiješ,“ řekla bez váhání a pozvedla skleničku k přípitku. „Na spolupráci.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Přitukla jsem si s ní a zavrtěla hlavou. Netušila, jak moc mě můj život občas děsí. „Na nové děsivé možnosti.“

Na konci naší krátké strategické schůzky jsem zjistila, že se nemůžu dočkat, až se vrátím do kanceláře. Blažený klid, který jsem cítila od rána, kdy jsem odešla od Smithe, nahradila zuřivá touha po soustředění. Během dvou dnů se mi podařilo zajistit obchodní prostor a obchodní partnerku. Vytáhla jsem telefon, ignorovala přetékající doručenou poštu a natukala zprávu Edwardovi.

BELLE: Bless má tento týden dvě věci k oslavě!

EDWARD: Věděl jsem, že to dokážeš, zlato! Drink v sobotu?

Chci slyšet detaily.

BELLE: Platí.

EDWARD: Za chvíli ti pošlu podrobnosti.

Než jsem stihla vrátit mobil do kabelky, rozezvonil se příchozím hovorem z neznámého čísla. Zírala jsem na displej a zmateně hovor přijala. Věděla jsem, že bych to vzhledem k okolnostem měla nechat spadnout do hlasové schránky, ale nemohla jsem ignorovat skutečnost, že jsem teď podnikatelka. Mohlo jít o něco důležitého. Zvědavost nakonec zvítězila nad trpělivostí.

„Haló?“ ozvala jsem se.

„Prošla sis ty dokumenty, které jsem ti nechala doručit do bytu?“

Když jsem uslyšela matčin hlas, mimoděk jsem zavřela oči. „Zablokovala sis číslo volajícího?“

„Nemůžu tě přimět, abys přijímala moje hovory, a tyto dokumenty jsou časově citlivé povahy,“ řekla a nezněla ani trochu omluvně, přestože mě podvedla.

Vyhybala jsem se jejím telefonátům celé týdny a té neotevřené obálce, která dorazila po naší poslední katastrofické návštěvě, taky. Tehdy dala jasně najevo, že pro ni neznamená víc než podpis.

„Taky jsem slyšela, že se zabýváš nějakým hloupým byznysem s webovými stránkami,“ pokračovala rychle. Nepochybovala jsem, že na mě potřebuje vychrlit tunu stížností, než jí to típnu. „Kde jsi vzala kapitál? Financuje to tvoje teta?“

„Teta Jane mi nedala ani halíř.“ *Jen psychickou podporu*, dodala jsem v duchu.

„Bylo by mnohem moudřejší zaměřit energii na náš majetek.“

Můj majetek, nechtěné dědictví, které jsem získala po smrti svého otce, bylo to poslední, na co jsem chtěla myslet. Kdysi jsem byla ochotná se dobře vdát, abych ho udržela nad vodou. Teď už mi bylo jedno, jestli se potápí a moje matka s ním.

„Předpokládám, že máš všechno pod kontrolou,“ odpověděla jsem chladně. Nikdy se mě nezeptala na můj názor, jak bychom se měly vypořádat se zděděnými dluhy. Místo toho mě prostě obtěžovala, abych našla způsob, jak by si mohla udržet svůj aristokratický životní styl.

„Producenti chtějí začít natáčet o Vánocích,“ řekla a její tón nabral na podráždění někde mezi záchvatem paniky a zhroucením.

„Projdu si to, až budu mít čas.“ Kdyby mi pak dala pokoj, ve skutečnosti bych BBC okamžitě půjčila celý pozemek. Ale měla jsem podezření, že to bude složitější, a nechtěla jsem trávit svůj omezený čas procházením smluv s právníkem.

„Nerada bych se uchýlila k dalším krokům,“ vyhrožovala.

Okamžitě jsem se zastavila, takže do mě omylem vrazilo pár lidí, kteří šli za mnou. Když jsem se omluvila, bleskově jsem zamířila do obchodu. „Vysvětlíš mi, co to znamená?“

„Pokud máš firmu, máš aktiva,“ řekla klidným hlasem. „Pozůstalost je na tvoje jméno, což znamená, že na tebe můžu převést související dluhy.“

„Jestli to uděláš,“ procedila jsem přes zaťaté zuby, „sbal si kufry.“

„Nemůžu uvěřit, že bys vyhodila na ulici ženu, která tě porodila!“

„Tenhle dluh už jsem ti splatila a za nic jiného ti nedlužím,“ zaslyčela jsem a rychle dodala: „Ty smlouvy si projdu.“

Zavěšila jsem, pulzoval ve mně zuřivý vztek. Přitiskla jsem se zády ke skleněnému oknu a zírala na polední davy, zatímco jsem se nutila dýchat. Smith by jí nikdy nedovolil zničit Bless, ale nemohla jsem ho požádat o pomoc, aniž bych přiznala vážnost finanční krize svého majetku. Rozhodla jsem se, že podepíšu ty papíry a dám tím matce i majetku dalších pár let života, než konečně přestanu obojí podporovat.

Zatáhl jsem za kšilt své baseballky a nedbale se rozhlédl po ulici. V životě jsem měl horší nápady, ale moc jich nebylo. Ale po mém nedávném setkání s Belle jsem zjistil, že jsem v práci příliš rozptýlený na to, abych něco dělal. Její nepřítomnost mě zasáhla víc než za poslední týdny, jako bych otevřel zacelenou ránu a hojení začalo od začátku. Ale já o zahojení nestál. Místo toho její nepřítomnost hnisala a štípala, takže jsem se zoufale snažil poškrábat.

Schválil jsem její výběr lokality, budova stála v klidné části čtvrti, bezpečně zastrčená stranou. Možná by to pomohlo uklidnit majetnickou zvědavost, kterou jsem se celé hodiny užíral. Věděl jsem, kde bydlí. Teď jsem potřeboval vidět, kde pracuje. Udržel jsem na uzdě svou touhu nechat ji sledovat a místo toho jsem se spokojil s vědomím, že má v autě trasovací systém. Moc narušení z mé strany by poškodilo to, co jsme spolu vytvořili. Nebylo snadné nechat moje srdce, aby se pohybovalo mimo moje tělo.

Nebylo zamčeno, což se mi ani trochu nelíbilo. Měla by být opatrnější. Otevřel jsem dveře a nakoukl do studia. Seděla u stolu, obvykle upravené vlasy měla sepnuté do rozčuchaného sexy uzlu na temeni hlavy. Volné černé tričko, které měla na sobě, jí měkce splývalo přes prsa. Ke mně nikdy nepřišla v takhle ležérním outfitu. Kdyby ano, pamatoval bych si seškubávání džín z jejích kotníků. Bez make-upu, jen s výraznou karmínovou rtěnkou, byla ještě víc sexy. Tohle byla Belle za zavřenými dveřmi. Tohle byla Belle během

večera doma. Tohle byla Belle, po které jsem toužil – přirozená, nezkrocená verze, kterou skrývala pod módními šaty a vysokými podpatky. Byla to její část, kterou si nechávala pro sebe – ta část, kterou jsem chtěl vlastnit.

„Vážně bys měla zamykat,“ prohlásil jsem, když jsem tiše vstoupil.

Při nečekaném vyrušení vyskočila a přitiskla si ruku k hrudi. V jejích bleděmodrých očích se mihl zmatek, prohlédla si můj ležerní outfit podobný tomu svému a její hříšné rty se zvlínily do rošťáckého úsměvu.

„Džíny a baseballka? Máme neformální pátek?“ zeptala se a upustila propisku na stůl.

„Středu, ale vzal jsem si na celé odpoledne volno.“ Zavřel jsem dveře a zkontroloval, jestli jsou zamčené.

Naklonila se dopředu a nabídla mi lepší výhled do výstřihu. „Co máš v té tašce?“

Kdyby si nedala větší pozor na vystavování svých prsou, nikdy by to nezjistila. „Přinesl jsem přítelkyni oběd.“

„Tebe to s tím normálním vztahem ještě nepustilo,“ řekla.

Nepustilo mě to s tebou, krásko.

To jsem si ale nechal pro sebe, nebyl jsem si jistý, kde se to ve mně vzalo a co přesně to znamená. Taký proto, že to znělo trochu moc jako podělaná pohlednice. Sedl jsem si na zem a překřížil nohy. „Jedla jsi už?“

Zavrtěla hlavou a sedla si ke mně, zatímco jsem vytahoval z tašky krabičky s jídlem a jednu jí podal.

„Co myslíš?“ zeptala se a mávla lžící na prostor kolem nás, než se pustila do kari.

Rozhlédl jsem se, na jídlo jsem neměl ani pomyšlení. „Velký potenciál.“

„Nic tu není,“ přiznala.

Ale chápal jsem, co se jí na tomhle studiu tak líbilo. Bylo dostatečně velké, aby se sem vešel její start-upový inventář. Výhledově by

pro Bless potřebovala větší domácí základnu, ale prozatím by ji to zaměstnalo – a já na tohle rozptýlení spoléhal.

Probírali jsme plány nad kuřecím tikka masala, ale já se jídla skoro nedotkl. Vnímál jsem jen to, jak se její tvář rozzářila, když mi popisovala svou vizi impéria, které vytvářela. Přišla do mého života záludně, jako pěšák ve strategii, o které věděla jen málo. Teď, když jsem ji přijal jako skutečnou součást svého života, udělal bych cokoli, abych jí pomohl splnit její sny.

„Nechceš mě tu provést?“ zeptal jsem se, když jsme naházeli zbytky zpátky do tašky. Vstal jsem, natáhl ruku a vytáhl ji na nohy a do své náruče.

„Není moc co ukazovat.“ Zněla trochu udýchaně, z tohoto hlasu se mi vždycky postavil. „Támhle za těmi dveřmi je záchod. Můj stůl je přímo tady. To je všechno.“

„Ukaž mi, co tu bude,“ povzbuzoval jsem ji a snažil se ignorovat neustálé pulzování mého ptáka.

Vzala mě za ruku a odvedla mě k policím. „Tady bude materiál na balení a odesílání balíčků. Támhle,“ ukázala na přilehlou zeď, „budeme mít stojany na oblečení. Pořád se snažím vymyslet, jak je co nejlíp zorganizovat.“

Podíval jsem se na její vratký pracovní stůl. „A tady bude tvůj stůl.“

„Tady už je můj stůl.“ Zadívala se na něj a trochu se zamračila.

V duchu jsem si poznamenal, abych jí nějaký koupil a nechal doručit.

„Ty něco kuješ,“ obvinila mě. „Mám všechno, co potřebuju, a dost peněz na objednání základního inventáře. Stůl není na seznamu priorit.“

„Potřebuješ nový stůl,“ řekl jsem suše. „Stůl pro majitelku.“

„Snažíš se mě urazit? Můžu si na něj položit počítač. Je tak akorát vysoký. Ještě se nerozpadl.“ Odhrkala seznam všech jeho výhod, než jsem jí přitiskl ukazováček k ústům.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Polibek***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.